

Kaduuk

anarchistische krant

n.4 mei/juni 2012

gratis

**“Niets versterkt
autoriteit zozeer als
zwijgen”**

over politie geweld

De politie schiet, moordt, voert massa arrestaties uit, slaat mensen in elkaar en valt mensen lastig... En wat is de reactie vanuit de stad? De media lopen over met discussies tussen een of andere verontwaardigde presentator en een of andere diplomatieke smeris en een of andere ontstemde burgermeester. Maar dit is weer eens hetzelfde oude verhaal: media, smeris en politici zitten bij elkaar in hetzelfde bootje en werken voor dezelfde agenda. Misschien worden er wat verhitte woorden uitgewisseld, misschien is een paar nieuwe richtlijnen uitzetten hier op z'n plaats, enkel voor het doel van het democratische manuscript, waar er uiteraard alle ruimte in de wereld is om zich verontwaardigt te gedragen, omdat iedereen de mogelijkheid heeft om zijn wettige mening te uiten. Maar dit democratisch manuscript kan enkel zijn eigen richtlijnen volgen, om de belangen en winst van de macht te beschermen. Dus hoe kunnen we ooit van hen verwachten een oplossing te hebben, behalve een pleister te plakken op het probleem dat zij in eerste instantie geschapen hebben? Deze staat van verontwaardiging is een van de grootste delen van het probleem. Zij doet het lijken alsof een oplossing voor autoriteit vanuit autoriteit zelf kan komen, terwijl het probleem het bestaan van autoriteit is.

Dus, laat de politici geweldige toezpraken houden over betere training en vriendelijkere handhaving. De waarheid is dat de politie altijd gewelddadig zal zijn, en altijd zal moorden. Onze gehele economie is gebaseerd op uitbuiting, op loonslavernij, op gewelddadige chantage: breng je hele leven door met werken voor hen die alles bezitten, of slaap op straat. Hier in Nederland lijkt de realiteit van geweld dusdanig ver weg, bijna onnodig, dat mensen verontwaardigt zijn op het moment dat de macht eindelijk zijn tanden laat zien. Het lijkt schokkend dat zij die de hele dag wapenstokken bij zich dragen ze ook eindelijk gebruiken. Maar autoriteit is geweld. Omdat autoriteit niet iets is waar mensen het mee eens zijn, maar iets wat aan ze opgedrongen wordt.

in deze editie

*politie geweld pg.1	*nieuws pg.5
*arm pg.3	*tegen de rechtbank pg.6
*snitches pg.4	*1 mei flyer pg.7
	*moker groep pg.8

Dat is waar de politie in beeld komt. Het is hun taak om mensen op de aan hen toebedeelde plaats te houden, om geweld te gebruiken tegen hen die zich verzetten, hen die een stap verkeerd zetten, zij die niet in het plaatje passen. Dat is waarom we telkens horen van smerissen die schieten, lastig vallen, in elkaar slaan, ontruimen, arresteren, op illegalen jagen, demonstranten aanvallen. Dat is hun werk. Al deze daden zijn een logisch gevolg van de autoritaire positie die ze gekregen hebben. Ze krijgen wapenstokken, pepperspray en pistolen voor een heel specifieke reden: om ofwel mensen te intimideren zodat ze zich onderwerpen (gewoonlijk hoeven ze daarvoor enkel hun wapens te laten zien), of als mensen zich verzetten, of hun bevelen niet gehoorzamen, of laten zien dat ze niet bang zijn; dan gebruiken ze hun wapens. Zij behouden het volledige privilege om de enige mensen te zijn die het (legaal) is toegestaan om geweld te gebruiken. Zij hebben het monopolie op geweld. Het is hun taak om mensen te intimideren of pijn te doen om ze te dwingen tot het gehoorzamen van de wetten van de rijken en machtigen.

Het is belangrijk om niet te vergeten dat zowel het passieve en actieve gebruik van geweld (enkel intimidatie of daadwerkelijke slagen) geweld is. Dus ook al zijn we aan gewend dat de politie in dit land zelden zijn tanden laat zien door de wapens te trekken, enkel het feit dat zij deze wapens dragen laat hen zien voor wat ze zijn: institutioneel, gewelddadig tuig.

Maar dit gewelddadig tuig bestaat uit mensen, niet in de zin van het laten zien van humaniteit en mededogen maar omdat mensen niet perfect zijn en dat ook nooit zullen worden

vervolg op pagina 2

(los van het feit dat er geen enkele absolute definitie van perfectie kan bestaan). Daarom is het hebben van absolute macht over anderen een belachelijke contradictie. Omdat niemand perfect is, is ook niemand immuun voor het maken van fouten, iets verkloten, een verkeerde inschatting maken, en geen training of regels kunnen dat ooit voorkomen. Niemand verwacht dat mensen ooit perfect kunnen zijn, maar wanneer mensen in een autoritaire positie worden gesteld, waarin ze de mogelijkheid hebben om te kiezen over andermans vrijheid, andermans bewegingen, andere mensen hun vrijheid, schept dit het grootste probleem van deze samenleving, omdat niets ooit een beleving kan zijn gebaseerd op onze eigen beslissingen, ethiek en verlangen. Mensen kunnen zich niet tot elkaar relateren, problemen oplossen of leven zonder de opgelegde tussenkomst van de macht.

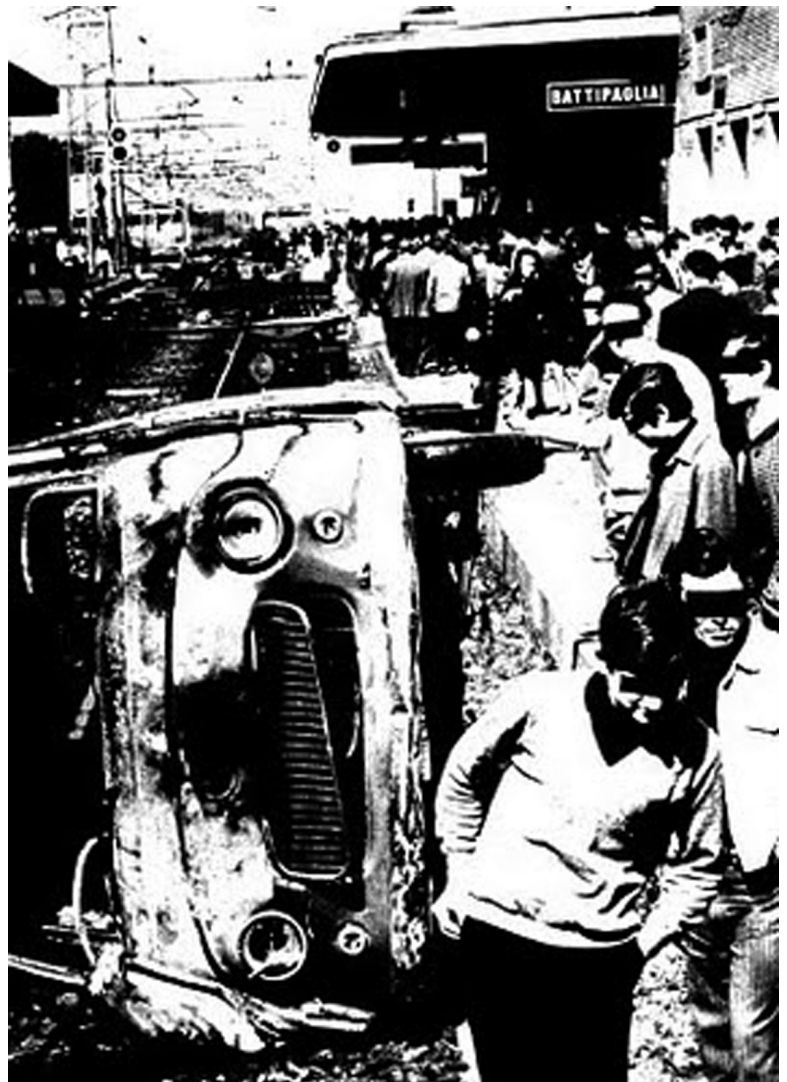
De drie moorden begaan door de politie in de afgelopen maanden, de tientallen onvertelde verhalen van smerissen die daklozen of illegalen oppikken om ze vervolgens als boksbal te gebruiken, de brute repressie op de 1 mei demonstratie in Amsterdam en dan vervolgens twee weken later op een kraakactie in Amsterdam-oost, zijn slechts een paar voorbeelden. Deze voorbeelden zijn enkel een herinnering aan dat deze zwijnen, die we elke dag op straat zien, er zijn om tegen elke prijs de belangen van een paar rijken en machtigen te behartigen en om een ieder te verstikken die meer wil dan die paar kruimels die ze toegeworpen krijgen. Dat mensen denken en doen ongeacht hun spelregels is het meest beangstigende wat ze kan overkomen. En terwijl ze hun angst laten zien door te slaan met wapenstokken, laat onze angst zich zien door de stilte en apathie die we in stand houden in die situaties.

In een dusdanig pacifistisch en gepacificeerd land als dit, lijkt politiegeweld op een van die verhalen van een of ander land in het zuiden of aan de andere kant van deze planeet. Niet iets wat hier zou kunnen gebeuren, in een van deze werkelijk democratische landen. Fout; politiegeweld vindt hier plaats, zoals overal waar er politie is. Het gaat er niet om of we er hier dagelijks even zo duidelijk mee geconfronteerd worden als elders of niet. Misschien zijn mensen hier iets te rijk, iets te stoned, iets te bang, of iets te koud om het onder ogen te komen, of om er iets aan te doen, en meestal besluiten om het uit de weg te gaan, om onverschillig te blijven, stil, het vergeten... Of er iets aan doen betekent om erover te schrijven op een nieuws blog, wat brieven schrijven naar politici, erover klagen... Met andere woorden verontwaardigt te zijn. Verwachten dat de wereld verandert zonder er zelf iets aan te doen. Maar hoe vaak nog moeten we nog toekijken hoe onze vrienden en familie in elkaar geslagen worden, opgepakt, vernederd, lastig gevallen en neergeschoten? Hoe lang zal het nog duren voordat we de televisie presentatoren vertellen hun bek te houden, dat het niet aan hen is om

onze woede weer te geven en bediscussiëren, hoe veel pakken slaag moeten we nog verduren voordat we de smeris een koekje van eigen deeg geven, hoeveel meer manipulatie en hypocrisie kunnen we nog slikken voordat we de politici laten weten dat we geen nummers, statistieken of pionnen zijn in hun walgelijke spel van macht en winst? Hoeveel langer nog pikken we het dat anderen de beslissen over onze eigen levens?

Het probleem kan niet weg hervormd worden. Het is zinloos om over vrijheid en geluk te praten zolang we nog in een wereld leven gebaseerd op isolatie, dwang en uitbuiting.

Dat is waarom wij ons niet schamen om te praten over de afschaffing van de politie, het afschaffen van gevangenissen, het afschaffen van de gehele overheid. We kunnen nu meteen beginnen door terug te vechten tegen politiegeweld, tegen nieuwe wetten van sociale controle. We kunnen nu meteen beginnen door onze relaties terug te winnen, leren hoe om te gaan met conflicten op onze eigen voorwaarden, zonder tussenkomst, door relaties op te bouwen van vertrouwen en solidariteit, en te leren hoe we onszelf kunnen verdedigen zonder een beroep te doen op de politie. Laten we niet vergeten dat zij die de macht hebben, het hebben en gebruiken omdat wij het toelaten...

ARM

Vaak hebben we de neiging om slechts aandacht te schenken aan wat materieel is, aan wat in aantallen meetbaar is. Zo worden we er bijvoorbeeld toe gebracht om de ellende die in deze maatschappij volop aanwezig is uitsluitend vanuit de hoek van materiële armoede, met andere woorden, van het gebrek aan geld, te beschouwen. Maar het kapitalisme ontleent ons niet enkel de materiële middelen om te leven zoals wijzelf willen. Het verplicht ons niet enkel om te gaan werken of te knielen voor de instellingen van de 'sociale staat'. Het legt ons niet enkel op om te krabbelen en te overleven in een omgeving die vervuild is door de industrie, vergiftigd door haar productie van zinloze en schadelijke voorwerpen, bestraald door haar geweldige nucleaire instrument waarmee iedereen nog afhankelijker gemaakt wordt van de Staat en van haar specialisten gezien de risico's en rampen die het nucleaire met zich meebrengt. Nee, het is niet enkel dat.

Misschien nog erger dan de materiële verarming, is de emotionele ellende die deze maatschappij overheerst. Een emotionele ellende veroorzaakt door het geheel van sociale verhoudingen die aan de wereld de lelijke

kop geven die 'em heeft. Je valt van depressie in depressie, je ziet zelfmoord na zelfmoord, je leeft relaties en verhoudingen doordrongen van wantrouwen, concurrentie, geweld en hypocrisie. De veelkleurige drugs verhullen ons enkele momenten de brute en lelijke werkelijkheid. Onze dromen en verlangens gaan niet verder dan de horizon van wat bestaat; het avontuur, het onbekende, de hartstocht... zijn verbannen en je kan die slechts ervaren in derde persoon (films, videospelletjes,...). Het verdriet ketent ons evenzeer als de schaduw van de gevangenis, de kerker van de job en de nood aan geld.

Deze wereld heeft zelfs een heel scala aan « genezers » en « remedies » uitgevonden voor deze minder « zichtbare », meer inwendige ellende. Van psychia-

ters tot psychologen, van drugs tot antidepressiva, van « ventielmomenten » zoals de zaterdagavond in de disco en de volgende dag op de voetbalwedstrijd tot de spektakels van geluk waar je toeschouwer bent vanachter één of ander scherm (interactief zoals het internet of passief zoals de televisie)... er is een hele markt voor de affectieve en emotionele ellende. Evenwel: nog minder dan de materiële ellende, zal geen enkele « remedie » ooit volstaan. Het verdriet

de vreugde om te leven, de vrolijkheid van de relaties tussen medeplichtige opstandelingen, de vrijpostigheid en stoutmoedigheid in wat we denken en doen. Het « geluk » zit immers niet in de opstapeling van geld, in de uitoefening van macht over anderen, in één of ander hiernamaals, maar bijvoorbeeld in de zachte samenhang tussen wat we denken en wat we doen. Het verdriet komt voort uit het feit dat we er niet meer in slagen om onszelf te herkennen wanneer

keert altijd weer, klampt zich vast aan het menselijke wezen, achtervolgt het en tackelt het tegen de grond...

Maar er is ook een andere kant. Goed verborgen door de macht, lekker ver weg gestopt door de sociale gewoonte, flink verstikt door de sociale orde. Het is evenwel geen vluchtweg, het is geen definitief vaarwel aan het verdriet, maar het is wel een begin: vanaf het moment dat we beslissen om niet langer te ondergaan, maar te handelen; om niet langer te berusten, maar om te rebelleren; om ons niet langer voort te slepen, maar te leven.... begint het verdriet weg te smelten. Wanneer we in opstand komen, zetten we niet alleen een aanvallende stap tegen wat ons verstikt en onderdrukt, maar veroveren we, en dat is misschien wel het belangrijkste,

we in de spiegel kijken, om onszelf recht in de ogen te kijken. Dat de grootmoedigheid van ons wezen, van ons denken, van onze daden vervangen wordt door wantrouwen, terughoudendheid, teruggetrokkenheid. Dat ons leven geen enkele waarde lijkt te hebben, want deze wereld zal dat er nooit aan geven. Dat we opgehouden hebben om te proberen het vermogen te veroveren om zelf waarde te geven aan onze levens.

Ja... alle rijkdom van onze levens ligt daar voor onze ogen. Het volstaat om de armen uit te strekken, handen gewapend met vertrouwen, ideeën en vrijheid. Want in de inspanning van de vrijheid, in de opstand tegen een bestaande dat ontdaan is van alle betekenis, zullen we de schaduwen uit onze harten jagen.

STOP SNITCHING!

Er is veel te zeggen over de ellende van onze samenleving en onze relaties als we het over de idee van verraad hebben. Verraad komt in vele verschillende vormen, van mensen die hun baas laten weten dat een collega 10 minuten te lang had gepauzeerd, mensen die programma's als "opsporing verzocht" volgen en er aan bijdragen, mensen die winkeldieven aanwijzen aan de bewaking van de supermarkt, buren die de gemeente bellen om te zeggen dat de huurder beneden zijn sociale huurwoning onderverhuurt, tot gedetineerden die de bewakers over Jan en alleman van alles en nog wat vertellen voor een extra chocolade reep... Helaas is de lijst nog veel langer.

Dit soort daden zijn een symptoom van hoe verrot onze sociale relaties zijn geworden, een tendens die wordt bekrachtigd en aangemoedigd door de machthebbers. Gedeeltelijk omdat het eenvoudiger is om mensen te manipuleren en controleren wanneer ze niet met elkaar verbonden zijn door relaties van solidariteit en vertrouwen, maar verdeeld zijn omdat ze zich teveel richten op het beklimmen van de sociale ladder. Helaas hebben velen meer vertrouwen in de bescherming en goedkeuring van autoritaire instellingen in plaats van discussiëren over conflicten op een gelijk niveau; of ze reageren uit jaloezie en frustratie door te zien dat iemand eronder uitkomt wat je zelf vervelend vindt om te doen ("als ik het moet doen, moet jij dat ook"); of mensen hebben een groter verlangen om hun eigen hachje te redden door hen op te offeren die net zo uitgebuit en onderdrukt worden als zijzelf, dan een gemeenschappelijke oplossing te vinden in de gezamenlijke revolutie tegen hun beider onderdrukkers.

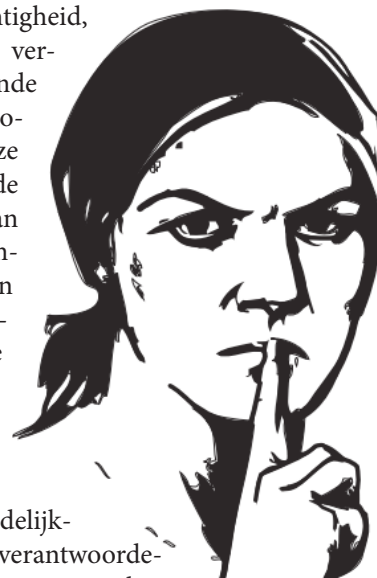
Er zijn mensen die zichzelf zien als de beschermers van de voorgeschreven regels, die 'correct' gedrag willen handhaven, die de houding van brave burger aannemen. Sommigen komen met moralistische argumenten als "iedereen moet bijdragen" zoals de wet het vraagt, omdat ze bang zijn voor wat er zou gebeuren als niemand dat deed, of omdat ze een status hebben in deze maatschappij waar het gunstig voor hen is als de status quo blijft zoals die is.

Dit soort moraliteit is die van wetten en autoriteit. Waar je van iedereen verwacht dat ze dezelfde gedragsregels die jij goed acht naleven, of simpelweg het feit aan anderen oplegt dat, omdat jij denkt dat de wet gehoorzamen het juiste is om te doen, alle anderen die ook moeten gehoorzamen, en wanneer ze dat niet doen het verdienen om te worden gestraft. Dat is moralisme: "Wat ik denk dat het juiste gedrag is moet ieder ander ook naleven". En als dit moralisme ondersteund wordt door de wet, en definieert wat wel en niet door de beugel kan, lijkt het erop dat het niet betwist kan worden, omdat het zonder twijfel de wet is die bepaald wat goed of fout is.

Een andere motivatie zou simpelweg kunnen zijn dat je jezelf inlijkt bij de autoriteit door iemand anders te naaien die zich in dezelfde positie bevindt als jij. Dit volledig verachtelijke verraad van iemand die net zo hard genaaid wordt door autoriteit als jij, zei het tegen je baas ("mijn collega was tien minuten te laat op het werk"), zei het tegen een gevangenis bewaarder (informatie verschaffen over je mede gevangenen enkel om het zelf wat gemakkelijker te hebben), je klasgenoot verklikken aan een leraar omdat hij aan het spieken is...enzovoort. Deze vorm van verraad is ronduit slaafs en smerig, daar je alleen maar aan jezelf denkt en ofwel gericht bent op het beklimmen van de sociale ladder en een schouder kloppje van een autoriteit krijgt (het is sowieso beter om aan de "meer machtige" kant te staan), danwel de voordelen die je bemachtigd hebt enkel voor je eigen gewin te gebruiken.

Misschien komt het ook door dit soort zelfzuchtig- of superhelden gedrag dat de meeste mensen geen respect meer voor elkaar hebben, dat de meeste mensen elkaar niet meer willen vinden in het zich organiseren tegen hen die de daadwerkelijke vijand zijn. Misschien zijn mensen het nutteloos gaan vinden om over solidariteit en vertrouwen te praten terwijl verraders duidelijk kunnen laten zien hoe laag mensen zich tegen over elkaar kunnen gedragen.

Het meest walgelijke aspect van dit is dat het nauwelijks een van die dingen is die we gedwongen worden te doen. Het is eerder iets wat mensen kiezen te doen, iets dat mensen vrijwillig doen, en enkel een grotere verdeeldheid schept tussen mensen die elkaar zouden kunnen ontmoeten op basis van hun gemeenschappelijke uitbuiting, om nieuwe manieren te vinden die relaties op horizontaal niveau bouwen. Samenwerking met autoriteit is een van de ergste factoren die bijdragen aan de ellende van deze samenleving, aan de vervreemding tussen mensen, het wantrouwen en vijandelijkheid tussen mensen. Of het nu daden zijn die het autoritaire systeem dienen door het bevorderen van hun moraliteit aan iedereen, of de laagste vorm van zelfzuchtigheid, andere mensen verraden verbergt de angst voor het einde van deze maatschappij zoals we haar kennen. Deze angst versterkt enkel de structuren van macht, van de bazen. En ja, we kunnen niet wachten om een wereld te zien waarin niemand meer iets hoeft te doen enkel omdat anderen hem daartoe dwingen, en iedereen zich gedraagt naar hun eigen zelf bepaalde verantwoordelijkheden, in plaats van de verantwoordelijkheden die de autoriteit aan ons oplegt.

nieuws

10 mei

De gevangen illegalen in het detentiecentrum voor illegalen in Merksplas (BE) zijn in opstand gekomen tegen de bajes. Meerdere gevangenen zijn in hongerstaking en de gedetineerden eisen onmiddellijke vrijlating. De bewakers konden de opstand niet aan en riepen de hulp in van veertig agenten, van binnenuit is het bericht gekomen dat het er gewelddadig aan toe is gegaan. Iedereen is geslagen en er zijn vijf mensen in isolatie geplaatst.

12 mei

Een gedetineerde heeft weten te ontsnappen uit het Huis van Bewaring de Havenstraat in Amsterdam. Een andere gevangene meldt dat de man over het ruim zes meter hoge hek wist te klimmen terwijl de bewakers afgeleid waren. De gevangene is na een uur vrijheid toch weer gepakt door de smeris en vervolgens weer teruggebracht naar de bajes waar hij in isolatie is geplaatst.

18 mei

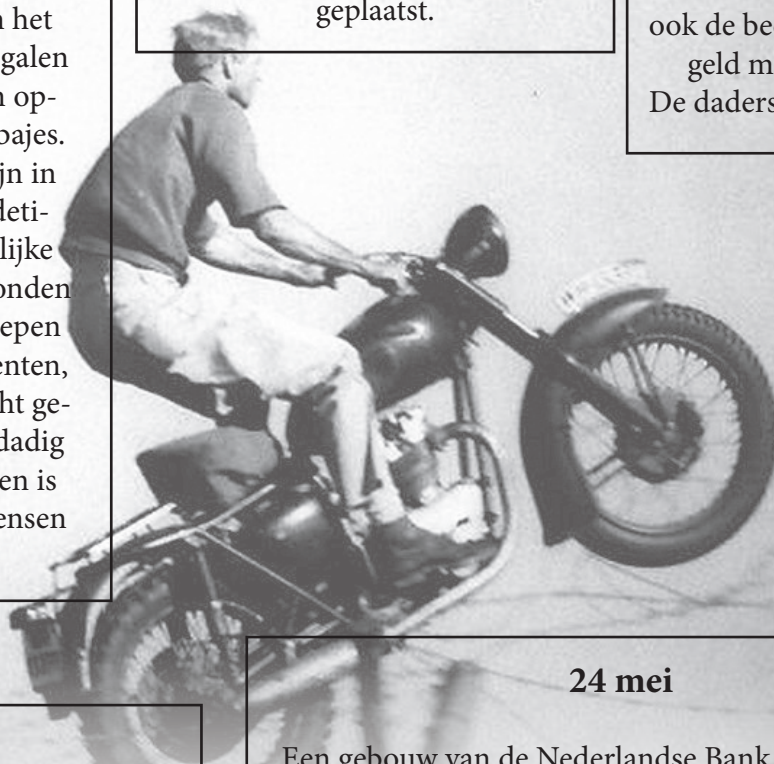
In Noord-Holland worden meerdere pinautomaten vernield door er met een bus op in te rijden. Het is onduidelijk of het ook de bedoeling was om geld mee te nemen. De daders zijn spoorloos.

15 mei

S'ochtends wordt een opslag van een juwelier bij het businesspark bij Diemerhof in zuid-oost succesvol overvallen. De politie maakt voor het eerst (zonder succes) gebruik van een nieuw initiatief voor het aanmoedigen van onderling verraad genaamd Burgernet. De overvallers gingen er vervolgens vandoor in een snellere auto.

24 mei

Een gebouw van de Nederlandse Bank (aan het begin van de Sarphatistraat) en het gebouw van de Autoriteit Financiële Markten bij het Weteringcircuit zijn in het holst van de nacht besmeurd met verf. De daders melden in een verklaring onder andere het volgende: De vernietiging van alle laatste sociale voorzieningen in onze samenleving is nu groter en radicaler dan dat de meeste van ons in ons leven hebben meegemaakt. Stap 's nachts af en toe eens op je fiets voor een klein rondje verfen. Maak de strijd zichtbaar, val onze vijanden lastig, jaag ze op kosten, en vergeet niet zelf plezier eraan te beleven! Keuze genoeg; uitzendbureau's, politiebureau's, villawijken, banken, je oude werkgever waar je zo'n hekel aan hebt, media-gebouwen, enzovoorts.

10 redenen om de rechtbank (aan de parnassuseg) in brand te steken:

- Omdat er dagelijks tientallen mensen, al dan niet met knik- kende knieën, moeten gaan aanhoren wat het oordeel is van 'de samenleving' over hun gedrag. Of ze uit hun leven zullen gerukt worden of niet. Of ze de komende jaren enkel de vier muren van de gevangenis zullen zien of dat ze deze keer nog onder de genade vallen van de arrogante mannen en vrouwen in toga.

- Omdat heel de rechtspraak ons van bij de geboorte haar wetten en straffen oplegt, en in onze ogen nooit iets kan te maken hebben met wat we onder een zekere 'rechtvaardigheid' zouden kunnen verstaan.

- Omdat het in een rechtbank angstaanjagend duidelijk wordt hoe ook de wereld daarbuiten draait. Omdat een rechtzaak ons enkel hardhandig kan bevestigen dat alles op deze aardkloot draait om dwang, geld, en onderdrukking van van al- les wat als buitensporig wordt afgedaan. Omdat een gevangenis tenslotte een plek is waar de heersende moraal van de samenleving op de spits wordt gedreven.

- Omdat de staat met haar rechtsgang ons de mogelijkheid ontruikt om zelf met conflicten om te gaan. Omdat we alles in ons leven, dus ook onze conflicten, in eerste persoon willen aangaan, en ze niet willen overdragen aan een vastliggende codex, die we bovendien zelf nooit ondertekend hebben.

- Omdat we voor de rechtbanken altijd dossiers zullen zijn. Nummers die ze kunnen klasseren, aanpassen of uitwissen.

- Omdat de rechtbank aan de lopende band mensen opsluit in gevangenissen, hen op die manier alle initiatief probeert te ontnemen en hen zo klein mogelijk probeert te maken. Omdat een samenleving die gevangenissen nodig heeft ons enkel kan tonen dat onze vrijheid haar gestolen kan worden. Omdat we geen gevangenissen meer willen, voor niemand.

- Omdat het gerecht er zogezegd in bestaat vormen van geweld te veroordelen en te bestraffen. Terwijl de grootste vormen van geweld in haar eigen werking verscholen liggen, en in het dagelijkse reilen en zeilen daarbuiten die ze beschermt. Van de oorlogen die de naties voeren, langs de vergeetputten waarin ze hun moeilijke klanten werpen, naar de veralgemeende loonslavernij dat elke kans op een vrij leven verstikt.

- Omdat de rechtbanken, de politie en rechters altijd enthousiast klaar staan om diegenen die de regels niet naleven, of meer nog, diegenen die in opstand komen tegen deze maatschappij op te jagen, te veroordelen en op te sluiten.

- Omdat bij elk woord van een rechter hij de bewuste of onbewuste pretentie heeft namens de bevolking te spreken. Namens ieder van ons dus. Omdat het steunen van de rechtspraak betekent dat je je laat vertegenwoordigen

door de staat, een leven leidt volgens haar principes, rechten en plichten. Terwijl menig rebel dit schapen bestaan weigert en dagelijks de keuze maakt voor een leven volgens zijn of haar eigen ideeën en overtuigingen.

- Omdat het mogelijk is ...

De volgende tekst werd veelvuldig verspreid rondom de demonstratie in de Amsterdamse buurt de Baarsjes op 1 mei 2012:

Op 1 mei bezetten we de straten en pleinen wereldwijd, een traditie die al meer dan honderd jaar bestaat. We gaan de straat op om onze waardigheid en strijd kracht bij te zetten, en aan de mensen op straat te laten zien dat dit mogelijk is.

Koninginnedag is ooit in het leven geroepen om ervoor te zorgen dat Nederland op 1 mei een collectieve kater heeft... Het verbaast ons niet dat de 1 mei traditie in Nederland maar langzaam weer vorm krijgt, want sociale bewegingen zijn hier altijd al zoveel mogelijk ingepolderd en kapot gemaakt. Maar wij willen geen rondje om de kerk om 's avonds voldaan naar huis te gaan, we willen een strijdbare collectieve ervaring die verder gaat dan die dag zelf.

We leven in een tijd van economische en politieke crisis, eigenlijk een crisis van de staten, banken en grote bedrijven, en zeker niet van de mensen. De aagieren van de politiek en multinationals hebben simpelweg een nieuwe stok gevonden om de mensen mee te slaan. Er wordt van ons verwacht onze schouders eronder te zetten, niet te klagen – alles om hun positie en bankrekening veilig te stellen. Alleen maar omdat hun economie altijd rijken en nog meer armen nodig heeft, en omdat ze ons verslaafd willen maken aan werk en geld om deze economie in stand te houden.

Terwijl de “sociale zekerheden” met de grond gelijk worden gemaakt, hebben de banken meer macht dan ooit. In zowel Italië als in Griekenland zijn de sukkelige politici vervangen door types van de Europese bank, zonder zelfs maar een verkiezing tussendoor. Hun “crisis” wordt alleen maar gebruikt om hun geldstromen en hun systeem van “volksvertegenwoordigers” in stand te houden en te optimaliseren. Wij worden bang gehouden, bang om ons baantje of ons huis te verliezen, bang voor buitenlanders... Terwijl we woedend zouden moeten zijn. Schaamteloos slopen ze de aarde waarop wij wonen. Alles is te koop, van oorlog en veiligheid tot “groene” feelgood-producten en een sociaal leven op je smartphone.

De crisis bestaat alleen als excuus om dichtbij huis het volk bang te maken en zo in bedwang te houden met nieuwe wetten en minder geld; elders op de wereld is de crisis het perfecte excuus om nog meer roofofbouw te plegen, nog minder te geven om de mensen en de aarde.

Het hele bestaan van de crisis valt te betwijfelen, er is namelijk meer dan genoeg eten om de hele wereld te voeden – het gaat erom wie het opeist. Ze kunnen ons niet langer voor de gek houden met hun onzinnige contracten, consumptiedrang, chipkaarten, camera's, bankpassen en ID-kaarten. Die zijn helemaal niet nodig en zijn dat ook nooit geweest. Wat nodig is, is dat mensen hun leven en hun stad in eigen handen nemen. We pikken het niet als mensen in razzia's gecontroleerd worden vanwege hun huidskleur en vervolgens opgesloten worden omdat ze niet de juiste papieren hebben. We pikken het niet om uitgeknepen te worden door een of ander rotbedrijf. We pikken het niet als onze levens gestuurd worden door religie.

We willen zelf en samen onze levens inrichten, maar voordat het zover is zullen we ervoor moeten vechten. Vechten voor een vrije wereld, waarin mensen niet gehinderd worden door grenzen, autoriteiten en kapitaal. Vechten voor een wereld waarin we geen nummertjes zijn, en waarin de draaimolen van school, carrière, en consumeren tot de dood erop volgt niet langer bestaat. We wachten niet langer om te zien waar de volgende klappen vallen, we laten ons niet bang maken en zullen voor onszelf denken en doen. Daarom: de straat op!

We laten ons niet langer beoordelen op productiviteit
We passen ons juist niet aan aan hun systeem
We zullen hun controle en winst kapot maken

Anarchie, solidariteit ...en nooit meer werken!

De Moker groep

“(...) opruien wil dus zeggen: de mensen wakker maken uit hun verdoving, uit de laat maar waaïen politiek, en hen wijzen op hun medeverantwoordelijkheid (...)”

Het verspreiden van anarchistische woorden en daden is niets nieuws in Nederland. In de jaren twintig werden er al krantjes verspreid die het anarchisme propageerden – één daarvan was de Moker. Dit blad werd gemaakt door verschillende jongeren, die met elkaar en anderen de krant verspreidden en actie voerden tegen bijvoorbeeld de dienstplicht en het leger, loonslavernij, werk, en het kapitalisme. Denk hierbij aan propaganda, dienstweigeringen, sabotage, maar ook deelname aan stakingen van bijvoorbeeld veenarbeiders. De Moker jongeren maakten geen deel uit van een grote organisatie, maar handelden in kleine groepjes, waardoor infiltratie door de smeris praktisch onmogelijk werd. In een tijd waarin de anarchistische beweging vooral bestond uit vreedzame socialisten en vakbondslieden zetten de Moker jongeren zich af tegen het slaperige gepolder, en probeerden de beweging en maatschappij wakker te schudden met woorden en vooral daden, die aan moesten komen als een mokerslag. Of zoals zij het verwoordden: “Het kwijligerige gezeur (...) van het recht op arbeid, zetten wij om in recht op luiheid, omreden dit de eerste symptomen voor de vernietiging zijn.” De Moker groep ging haar eigen weg, zich weinig aantrekend van mogelijke gevangenisstraffen, repressie van de smeris, of geklaag en kritiek van mensen uit de beweging. Deze opstandige jongeren riepen op tot agitatie en sabotage, en zetten hun woorden ook om in daden, om deze wereld duidelijk te maken dat zij weigerden hun levens in onderdrukking te slijten, maar in plaats daarvan bereid waren te vechten voor hun vrijheid en eigen keuzes.

Editorial

Wij willen vrijheid.

En bedoelen daarmee niet de vrijheid die gekocht, verkocht, verkozen, gedwongen, berekend, gedelegeerd, gereguleerd, bewaakt en gedownload kan worden...

En terwijl oneindige hoeveelheden commerciële mogelijkheden ons verstikken;
terwijl de snelheid van het leven ons verrot;

terwijl we ons niet kunnen bewegen buiten de opgelegde grenzen;

terwijl alles gemanipuleerd wordt voor de vooruitgang en competitie;

terwijl beslissingen en discussies worden gereduceerd tot het circus van de politiek;

terwijl we accepteren dat deze wereld wordt gebouwd voor en door weinigen

die profiteren over de ruggen van de velen;

terwijl de moraliteit van de wet voor jou bedenkt over wat goed en slecht is;

terwijl om het niet eens te zijn met dit alles betekent dat je gestraft wordt...

Meer dan ooit is er de nood om te denken, praten en om te handelen

tegen dat alles en om iets anders te uit te proberen.

Zonder de bemoeienis of de agenda van politieke partijen,

(of wat voor vorm van representatie dan ook).

Wij willen het hebben over vrijheid, beginnende bij het herkennen van de structuren van de macht die het iedereen hun potentieel verkloot om relaties te hebben op hun eigen voorwaarden: zonder te heersen over of overheerst te worden.

Hoe kunnen we wijzen op de noodzakelijkheid van deze discussie als volgens de standaarden van de normaliteit, het gesprek over revolutie ter sprake brengen, je wordt beschouwd als een hopeloze dromer, dwaas, of nog erger, als zijnde ondankbaar voor de “geweldige vooruitgang van de beschaving”?

Dus, beschouw deze krant als een bescheiden poging om te breken met de dagelijkse sleur die we elke dag opgelegd krijgen. Door de confrontatie met de uitbuiting die ons omringt en probeert op te slokken aan te gaan, met het vooruitzicht om deze compromisloos te vernietigen.

Kaduuk is een anarchistische krant die aan het begin van elke maand verschijnt.

De krant wordt in het Nederlands en Engels verspreid.

contact:

kaduuk@riseup.net

kaduuk.noblogs.org